

A vén, poros út szélén fáradtan ültem,
Néhány gondolat, s már el is szenderültem...
Alig telt el csendben pár röpké pillanat,
Amikor egy selymesen gyengéd fuvallat
Érzékien borzolta végig nyakamat.

Távolról, akár egy kicsiny hangyatozás,
Ahhoz hasonló... vagy inkább valami más,
Talán egy múlt őszi itt maradt falevél,
Amit könnyedén hátára emelt a szél
- Ami már nem zizzen, és semmit nem beszél -

Közeledett felém lassacskán az úton.
Mögöttem, egy csonttá meredt gémeskúton,
Annak káváján szarkák billegő sora.
Már hallik egy kocsis pattogó ostora...
Vagy gyors iramú őzek patás bocskora

Tapossa dübögve csend-szokta fülemet?
Magasra emeltem a tekintetemet,
És hopp, a közalgó porfelhőből látszott,
Mi az, mi a szikes göröngyön szikrázott:
Nem más, mint egy naptól arannyal mintázott

Hintó. Igen, már látom, hogy az közeleg.
Ijedten rebbent széjjel a szarkasereg,
A gémeskút meg gyorsan kihúzta magát,
Ágas két ujjával emelte kalapját,
Tisztelgően leplezve nyöszörgése zaját.

Négy fénylő ló, melynek a szőre hófehér
És selymes, mint a megriadt kisnyúl-tenyér,
Repítette könnyen a cifra szekeret,
Nyomában a potyázó nyári szeleket...
Saroglyában csomag, vajh' benne mi lehet?

A kocsis egyedül odafenn a bakon.
Felém biccent, köszön, bár én nem is hallom,
De hegyes bajszát le s fel mozogni látom.
Karjaimat felé örömmel kitárom,
Hogy átölelhessem, oly hevesen várom.

...De ekkor az egész hirtelen elillant,
Míg a tó tükrén a napfény egyet villant,

És eltűnt a kocsi, de el a lovak is.
Pillanatra akkor eltűntem magam is,
Otthagyva a tájat, ott a szép álmot is.

...Nemsokára ismét az útnak szélén ülök,
Látomásom elől el nem menekülök,
De nem is látomás, hanem élő jelen,
Mit megpillantott a naptól könnyes szemem,
S mit meg nem foghatott kinyújtott két kezem.

Tudom, hogy őt láttam akkor, a TANÍTÓT,
Meg a tengelye fölött hullámszó hintót.
Madárraj kíséerte, és a nyulak hada,
Félig száradt pocsolyák nyári illata,
S zombékon ülő békák vidám dala.

Ha nem hiszed, rajta, gyere most el vélem,
Láthatod őt te is, fent a fénylő égen,
Napfénynek ízében, szellősusogásban,
Elveszettek tűnő kisnyulak hangjában,
Sűrű erdő mélyén, a patakzúgásban.

S ha kíváncsi vagy ez igaz történetre,
Olvasd, mit a tollam lejegyzett belőle!
Jöjjenek a szavak, jöjjenek a betűk,
Feketén-fehéren hadd éljék életük,
S e versnek végére teljen be végzetük!